

Arrest

nr. 175 092 van 21 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.A.Z., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd 23 jaar geleden geboren in de stad Mazar-i-Sharif, provincie Balkh. U zat in uw derde jaar economie aan de universiteit van Balkh in Mazar-i-Sharif. U begon uw studies in 2012-2013. U won verschillende prijzen met Taekwondo en zat in het nationale team van Afghanistan.

Op 23 mei 2015 was er een wedstrijd in de club in Mazar-i-Sharif. U kwam uit tegen M., de zoon van M.B., een voormalig jihadi van Hezb Islami. M. werd altijd vergezeld van gewapende bodyguards. Tijdens de wedstrijd raakte u hem op het hoofd en M. zeeg neer. Hij was lange tijd bewusteloos. Uw trainer vertelde u onmiddellijk te vluchten. U kleepte u om aan en ging naar huis. U keerde niet meer

terug naar de club en ging niet naar de universiteit. Drie dagen later hoorde u dat M. in een coma was beland.

U ging zich vervolgens verschuilen bij Q., een vriend die in Project Khalid woont, omdat de mannen van B. naar u op zoek waren. U bleef er een maand. In die periode hoorde u dat de toestand van M. verslechterde. In de maand Assad 1394 (periode 23 juli-23 augustus 2015) besloot u uit Afghansitan te vertrekken.

Op 30 september 2015 kwam u aan in België en op 6 oktober 2015 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten voor: een bevestigingsbrief van de taekwondofederatie, 14 taekwondocertificaten, uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), 6 medailles en 10 foto's van u zelf in Taekwondo-outfit.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het incident in de club dusdanig oppervlakkig en onwaarschijnlijk zijn dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden. Zo slaagt u er niet in om een spontane, doorleefde versie van de feiten naar voren te brengen (CGVS vragen 40-41, 44-53). Het enige wat u spontaan over het gevecht met de zoon van B. weet uit te brengen is dat u hem raakte, dat hij neerviel en dat u wegvluchtte. U beschrijft wel hoe zo een gevecht er in het algemeen aan toe gaat - het CGVS betwijfelt geenszins dat u een beoefenaar van taekwondo bent - , maar u toont bitter weinig inleving bij het incident dat bepalend is geweest voor uw vertrek uit Afghanistan. Nochtans is dit moment doorslaggevend geweest voor uw het verloop verdere leven. In dat opzicht mag van u toch verwacht worden dat u hier uitgebreider, spontaner en met meer beleving over vertelt. U geeft een zeer droge, feitelijke beschrijving van wat zich daar heeft voorgedaan. Uw manier van vertellen valt niet te rijmen met wat een dergelijke - ongetwijfeld traumatische ervaring - voor iemand betekent. Volgens uw versie van de feiten heeft u immers iemand gedood, weliswaar onvrijwillig en ongewild, maar toch moet dit - indien uw verklaringen op de waarheid zouden berusten - op u diepe indruk hebben gemaakt. Dat u dan niet meer kunt vertellen dan deze beknopte beschrijvingen, tast de waarachtigheid van uw verhaal ernstig aan.

Bovendien is het opvallend dat u al na 5 à 6 minuten de club verliet op aanraden van uw trainer. Aangezien het volgens u niet abnormaal is dat iemand langere tijd - 5 à 10 minuten - bewusteloos blijft tijdens een gevecht, is het opmerkelijk dat u zo snel al de club verliet terwijl het toch uw vriend was die daar lag (CGVS vragen 55, 58, 60-61). Dat u dan niet in zijn buurt bleef, of even bleef afwachten hoe diens medische situatie verder zou evolueren, kan in dit geval echt niet worden geloofd. U beweert ook in paniek geweest te zijn, maar toch vond u nog de tijd om u eerst om te kleden vooraleer u terug naar huis ging (CGVS vragen 67-68). Dit strookt niet met de reactie van iemand die in paniek zo snel mogelijk daar vandaan wilt zijn. Daarnaast kunnen ook vragen gesteld worden rond het feit dat u daar überhaupt zo snel kón vertrekken. Het was de dag van een wedstrijd, in de club zullen dus verschillende mensen aanwezig geweest zijn en na zo een incident moeten er zich toch mensen verzameld hebben rond het slachtoffer en rond u. Dat u vervolgens ongemerkt de club zou hebben 'kunnen' verlaten nadat u eerst wel nog de tijd vond om u om te kleden, klinkt opnieuw ongeloofwaardig. U stelt overigens zelf dat de bewakers van M. altijd in de buurt waren (CGVS vraag 40). Dat u kon ontsnappen aan de aandacht van de toevallige omstaanders zou nog eventueel kunnen geloofd worden, maar dat die bewakers geen oog hadden voor u na een dergelijk incident is weinig aannemelijk te noemen. Indien dit wel het geval zou zijn, moet u in staat zijn om dit gedetailleerder te uit te leggen. Kortom, zowel in uw beschrijving van de situatie tijdens als na het gevecht schiet u ernstig tekort. Hierdoor wordt de oprechtheid van uw asielmotieven stevig ondergraven.

Voorts beweert u dat u de volgende drie dagen thuis bleef en niet meer naar de club of universiteit ging omdat de mannen van M.B. u zochten (CGVS vragen 71-78). Dit kwam u echter pas na drie dagen later te weten. Toch beweert u dat u niet meer buiten kwam omdat er naar u gezocht werd. Hoe u dit kon weten, blijft onduidelijk. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, vertelt u enkel dat u schrik had omdat u weet hoe gevaarlijk die manschappen waren en dat u afwachtte. Dit is geen afdoende verklaring voor het feit dat u blijkbaar meteen wist dat zij naar u op zoek waren. Bovendien is het vreemd dat zij u niet gewoon thuis zijn gaan zoeken in plaats van op elke andere plek in de stad, behalve bij u thuis. U moet toch niet zo moeilijk terug te vinden zijn: ze konden het aan de taekwondofederatie of uw club vragen. Bovendien zegt u zelf dat u heel bekend bent in Afghanistan. Drie dagen is dus 'tijd zat' om u thuis op te zoeken. Meer zelfs, de manschappen van B. zouden volgens u zelfs nooit bij u thuis zijn langs geweest (CGVS vragen 101-102). Dat is opmerkelijk aangezien het volgens u zelfs onmogelijk zou geweest zijn om u te gaan verschuilen in een andere stad zoals bijvoorbeeld de grootstad Kabul. U verklaart dat u zo bekend bent in Afghanistan dat mensen u

overal kennen en dat zij u dus ook overal zouden kunnen vinden (CGVS vraag 100). Uit uw verklaringen blijkt echter dat ze zelfs uw eigen huis niet konden vinden. Dat zij die u ten allen prijze wilden te pakken krijgen zelfs de moeite niet deden of de capaciteiten niet hadden om bij thuis langs te komen, relateert het imminente persoonlijke gevaar dat u verklaart te lopen.

Verder kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw tijdsaanduiding. U verklaart dat de bewuste wedstrijd plaatsvond op 23 mei 2015 (2 jauza), u drie dagen thuis zat en daarna nog eens een maand bij Q. onderdook vooraleer u Afghanistan verliet (CGVS vragen 41, 69-70). Dit betekent dat u eind juni/begin juli Afghanistan zou moeten hebben verlaten, terwijl uzelf stelt pas in Assad (periode 23/07-23/08) te zijn vertrokken. U geeft bijgevolg geen informatie over een verblijf van één tot twee maanden in Afghanistan. Gelet op de precare situatie waarin u zich op dat moment zou bevonden hebben, is dit hiaat in uw verhaal te groot om toe te schrijven aan een loutere vergissing. Dit versterkt de twijfels die er al waren omtrent de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag, tzt. de problemen naar aanleiding van een fout gelopen wedstrijd, geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit, herkomst en sportactiviteiten. De bevestigingsbrief van de Afghaanse Taekwondo Federatie is ter uwen behoeven opgemaakt en de inhoud ervan kan makkelijk vervalst worden, minstens een gesolliciteerd karakter vertonen. Dergelijke documenten hebben pas bewijswaarde als er geloofwaardige verklaringen mee gepaard gaan. Dat is hier niet het geval. Overigens moet opgemerkt dat Afghaanse documenten heel gemakkelijk, zowel in Afghanistan als daarbuiten, via corruptie kunnen verkregen worden. Hun bewijswaarde is hierdoor zeer gering (zie informatie CGVS toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Mazar e-Sharif geldt dat de stad relatief geïsoleerd is geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 43/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, alinea 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft uitgelegd wat hem is overkomen, dat zijn relaas zeer duidelijk is en dat het volkomen geloofwaardig is dat hij Afghanistan heeft verlaten uit schrik voor vervolgingen in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad. Hij meent dat hij manifest heeft meegewerkt met het leveren van de bewijslast in het kader van zijn asielaanvraag en dat hij kan genieten van het voordeel van de twijfel.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdelijk misverstanden met zich meebrengt. Hij wijst er tevens op dat het feit om terug te komen op precieze gebeurtenissen pijnlijk

is en veel stress veroorzaakt. Hij stelt dat hij beroepsbeoefenaar is van taekwondo, dat hij meerdere prijzen heeft gewonnen en dat hij deel uitmaakte van de nationale ploeg van Afghanistan.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij weinig sympathie heeft getoond in het incident dat beslissend was voor zijn vertrek uit Afghanistan, begrijpt verzoeker verweerders motivering niet, temeer daar hij beroepsbeoefenaar taekwondo is en gelijkaardige incidenten zich op elk ogenblik kunnen voordoen. Hij stelt dat hij een sportman van hoog niveau is en dat hij zich psychologisch goed heeft voorbereid op gelijkaardige incidenten. Het is geenszins een kwestie van sympathie, aldus verzoeker. Tevens stelt hij *“Dat de psychologische toestand van de verzoeker na deze gebeurtenis zijn persoonlijke toestand blijft, die deel uitmaakt van het privéleven van de verzoeker.”* en *“Dat niet kan worden gevraagd aan de verzoeker om bepaalde persoonlijke elementen aan te brengen om zijn vrees te bewijzen.”* Voorts meent verzoeker dat de tegenstrijdigheden met betrekking tot de datum van vertrek uit Afghanistan geen element kan zijn dat in overweging mag worden genomen voor zijn aanvraag. Hij wijst erop dat hij een attest van zijn club heeft neergelegd. Hij stelt dat de vader van M. gekend is in Mazar-i-Sharif en dat verzoeker de nodige inlichtingen zou kunnen inwinnen om zich ervan te verzekeren dat de vader van M. een oud-jihadist is en gevaarlijk is. Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en rechtspraak van de Raad en stelt dat hij wacht op nieuwe stukken die zijn vrees bewijzen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de veiligheidstoestand in Afghanistan is verslechterd sinds begin 2013. Hij meent dat verweerders beweringen worden betwist door vele bronnen, waaronder het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en een rapport van Amnesty International. Hieruit leidt hij af dat er geen andere alternatieven voor verplaatsing op lange duur bestaan ten gevolge van de algemene toestand van Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij in een wedstrijd als professioneel taekwondobeoefenaar de zoon van een voormalige jihadi van Hezb Islami bewusteloos heeft geslagen. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot het incident dusdanig oppervlakkig en ongeloofwaardig zijn dat hier geen geloof meer aan kan worden gehecht, (ii) het niet aannemelijk is dat hij na het bewusteloos slaan van M, de zoon van M.B., al na vijf à zes minuten de club had verlaten op aanraden van zijn trainer, (iii) het evenmin aannemelijk is dat de mannen van M.B. hem niet zouden zijn komen zoeken bij hem thuis hoewel hij stelt in heel Afghanistan bekend te zijn, (iv) zijn verklaringen chronologisch tegenstrijdig zijn, en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdelijk tot misverstanden leidt, dient vastgesteld dat noch verzoeker, noch zijn raadsman tijdens het gehoor enige opmerking maakten over de tolk of over vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens het gehoor op het CGVS of tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* te duiden waar of wanneer er volgens hem misverstanden zijn geweest door de aanwezigheid van een tolk. Verzoeker komt dan ook niet verder dan het opwerpen van een blote bewering, hetgeen niet kan worden aangenomen als een dienstig verweer.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de gebeurtenissen voor hem pijnlijk zijn en stress veroorzaken, dient erop gewezen dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker

redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het evenmin correct van verzoeker om te stellen dat aan hem niet kan worden gevraagd om bepaalde persoonlijke elementen aan te brengen omdat dit deel uitmaakt van zijn privéleven.

Waar verzoeker meent dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker (te) weinig sympathie heeft getoond in het incident met M., dient vastgesteld dat verzoeker hier een verkeerde lezing maakt van de bestreden beslissing, aangezien nergens in de bestreden beslissing aan verzoeker wordt verweten dat hij (te) weinig sympathie voor M. zou hebben getoond tijdens het incident. In de bestreden beslissing wordt echter wel terecht opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat het niet abnormaal is dat iemand langere tijd – vijf à tien minuten – bewusteloos blijft tijdens een gevecht, zodat het opmerkelijk is dat verzoeker binnen vijf à zes minuten de club zou hebben verlaten terwijl zijn vriend er bewusteloos lag door zijn toedoen en niet eens het verloop van diens medische toestand afwachtte. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker voorts niet verder dan erop te wijzen dat hij een professionele taekwondobeoefenaar is van hoog niveau, hetgeen aan het voorgaande geen afbreuk doet.

Waar verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing – terecht – worden opgemerkt aangaande de datum van zijn vertrek uit Afghanistan niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag, komt hij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Verzoeker laat geheel na *in concreto* aan te duiden waarom deze tegenstrijdigheden volgens hem niet in overweging mogen worden genomen, terwijl de datum van vertrek en het feit dat deze niet in overeenstemming is met zijn verklaringen over zijn asielrelaas wel degelijk raken aan de kern van zijn asielaanvraag.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing niet getwijfeld aan het feit dat M.B. een oud-jihadist is. In welke mate een onderzoek van verweerder hiernaar de concrete motieven in een ander daglicht zou kunnen plaatsen, kan bijgevolg niet worden ingezien en wordt evenmin door verzoeker *in concreto* uiteengezet in onderhavig verzoekschrift.

Waar verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder evenwel de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop vastgesteld dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de stad Mazar-e- Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde *EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation* van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e-Sharif is de officiële hoofdstad van het noorden van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Mazar-e-Sharif geldt dat de stad relatief geïsoleerd is geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard.

De informatie die verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanhaalt, is niet van aard aan te tonen dat voorgaande analyse niet correct is of dat de aan het administratief dossier toegevoegde informatie onjuist of achterhaald is. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is immers bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. De informatie van Amnesty International heeft geen betrekking op de situatie in de provincie Balkh of de stad Mazar-e-Sharif.

Er dient besloten dat er voor burgers in de stad Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER